

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 416/2010-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. novembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti N., s. r. o., K., zastúpenej advokátom JUDr. E. K., K., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžf 132/2009 z 10. júna 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti N., s. r. o., **o d m i e t a** z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. septembra 2010 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti N., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžf 132/2009 z 10. júna 2010 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z obsahu podanej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa zmluvou o dielo uzatvorenou 22. februára 2002 s D. zaviazal vytvoriť projekt špecifikácie k jednotlivým funkčnostiam a požiadavkám na aplikačné programované vybavenie Daňového informačného systému (ďalej len „zmluvný projekt“). Pri realizácii prác na zmluvnom projekte využil sťažovateľ konzultačnú pomoc obchodnej spoločnosti E., s. r. o., ktorá participovala na zmluvnom projekte ako subdodávateľ prác. Účelom konzultačnej pomoci bolo vytvoriť presný technický popis a postup realizácie zmluvného projektu, ktorý bol jej zhmotneným výstupom. Za konzultačné služby vyplatil sťažovateľ obchodnej spoločnosti E., s. r. o., odmenu v sume 3 477 600 Sk.

3. D. (ďalej len „správca dane“) vykonal u sťažovateľa daňovú kontrolu, pričom zvýšil základ dane sťažovateľa o položky zvyšujúce jeho hospodársky výsledok v sume rovnajúcej sa celkovej vyplatenej odmene obchodnej spoločnosti E., s. r. o., čo v konečnom dôsledku viedlo k úprave dane zistenej kontrolou a vyrubeniu dodatočnej dane sťažovateľovi z príjmov právnickej osoby v rozdiely 660 744 Sk. Správca dane rozhodol o dodatočnej daňovej povinnosti sťažovateľa dodatočným platobným výmerom č. 695/231/84942/2007/Drá z 1. októbra 2007. Na odvolanie sťažovateľa D. (ďalej len „daňové riaditeľstvo“) svojím rozhodnutím č. I/223/14979-90495/2007/999523-r z 10. decembra 2007 potvrdilo dodatočný platobný výmer správcu dane. Daňové riaditeľstvo vo svojom rozhodnutí potvrdilo zistenia správcu dane, podľa ktorých si sťažovateľ v kontrolovanom zdaňovacom období neoprávnene zaúčtoval do daňových nákladov 10 dodávateľských faktúr od obchodnej spoločnosti E., s. r. o., ako subdodávateľa zmluvného projektu. Proti rozhodnutiu daňového riaditeľstva z 10. decembra 2007 sťažovateľ podal žalobu na Krajskom súde v Košiciach (ďalej len „krajský súd“), ktorý ju rozsudkom č. k. 6S/26/2008-47 zo 17. septembra 2009 zamietol. Na odvolanie sťažovateľa najvyšší súd napadnutým rozhodnutím (sp. zn. 3 Sžf 132/2009 z 10. júna 2010) potvrdil rozsudok krajského súdu.

4. Sťažovateľ k namietaným súdnym rozhodnutiam v podstatnom uviedol, že „počas celého daňového konania, v žalobe a počas súdneho pojednávania zdôrazňoval, že dôkazy (výpovede svedkov) neboli vyhodnotené, ale len bezdôvodne odmietnuté... Podľa daňových orgánov, ako aj súdov výpovede svedkov majú zanedbateľnú výpovednú hodnotu, lebo išlo o zamestnancov sťažovateľa, no súčasne svedeckú výpoveď L. S. odmietli preto, lebo nebol v žiadnom zmluvnom vzťahu so sťažovateľom, ani so spoločnosťou E., s. r. o. Ide o značne rozporné právne závery... Rozporné je aj to, že daňové orgány a súdy opreli svoje rozhodnutie o to, že zamestnanci sťažovateľa nepoznali identitu osôb a na strane druhej identitu programátorov P. a K., ktorých uviedol svedok L. S. odmietli... V argumentácii Najvyššieho súdu... je rozporné aj to, že svoj rozsudok odôvodňuje absenciou listinných dôkazov (evidencia o menách osôb, výška ohodnotenia, záznamy z pracovných sedení, v akých priestoroch, počet hodín), ktorými podľa súdu sťažovateľ mal disponovať, a pritom množstvo listinných dôkazov predložených sťažovateľom... odmietol s tým, že ide o tvrdenia, ktoré len formálne deklarujú, že k poskytnutiu služieb spoločnosťou E., s. r. o. došlo a nebola preukázaná obsahová stránka uplatňovaného výdavku...“.

5. K porušeniu v sťažnosti uvedených základných práv sťažovateľ uviedol:

„Rozsudkom Najvyššieho súdu... z 10. júna 2010... došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy..., základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy... a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy... a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... Absolútnym základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 Ústavy... je presadenie koncepcie materiálneho, nie formálneho právneho štátu. Z uvedeného je zrejmé, že aj právo... podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy..., právo... podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy... a právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy... musí vykazovať znaky materiálnosti a reálnosti... Z práva na spravodlivý proces vyplýva povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie. Obsahom práva na spravodlivý proces... je právo na určitú kvalitu procesu, ktorá je zabezpečená radom inštitucionálnych a procesných záruk... Krajský súd a ani Najvyšší súd... nedali jasne a zrozumiteľne odpoveď ani na jednu právne

a skutkovo relevantnú ťažiskovú otázku uvedenú v žalobe a v odvolaní. Krajský súd sa v odôvodnení rozsudku v podstate obmedzil len na vágne konštatovanie, že „sa plne stotožnil so závermi daňových orgánov a dospel k záveru, že sťažovateľ neunesol svoju dôkaznú povinnosť“ a reprodukoval ich argumentáciu napriek tomu, že sťažovateľ poukazoval na nedostatky v tejto argumentácii. Najvyšší súd... sa mnohými ťažiskovými otázkami s odvolaním na postup podľa usmernenia § 219 ods. 2 O. s. p. vôbec nezaoberal alebo sa s nimi vysporiadal len formálne.

Požiadavky na spravodlivý proces nie sú naplnené tým, že súd (rovnako ako daňové orgány) len odmietne dôkazy predložené sťažovateľom ako nehodnoverné. Súd mal v odôvodnení rozsudku uviesť... prečo dôkazy predložené sťažovateľom... nie sú hodnoverné. Ak súd v odôvodnení svojho rozsudku len formálne uvedie z akých dôvodov považuje dôkazy sťažovateľa za nehodnoverné, potom postupoval nedôsledne a porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu, zahŕňajúce právo na spravodlivý proces, súčasťou ktorého je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Rozsudok krajského súdu bol nepreskúmateľný a nebol dôvod postupovať podľa ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p.“

6. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Najvyšší súd... rozsudkom č. 3 Sžf 132/2009 z 10. júna 2010 porušil základné právo spoločnosti N., s. r. o. na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy... na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy... a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru...

Rozsudok Najvyššieho súdu... č. 3 Sžf 132/2009... sa zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Spoločnosti N., s. r. o. sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia... vo výške... 300,57 €.“

II.

7. Sťažovateľ k sťažnosti pripojil písomnosti, z obsahu ktorých (vzhľadom na predmet sporu v konaní pred všeobecnými súdmi a na nadväznosť odôvodnení ich rozhodnutí, ako aj posúdenie dôvodnosti tvrdení sťažovateľa uvedených v sťažnosti) považuje ústavný súd za relevantné citovať tieto ich časti:

7.1 Sťažovateľ podal proti dodatočnému platobnému výmeru správcu dane č. 695/231/84942/2007Drá z 1. októbra 2007 odvolanie, v ktorom v podstatnom namietal:

„Daňový úrad... neuznal výdavky daňového subjektu uhradené spoločnosti E., s. r. o., v sume 3 477 600 Sk. Predmetom fakturácie boli služby týkajúce sa spracovania návrhu a odbornej spolupráce pri realizácii rôznych modulov APV DIS... Dodávateľ E. s. r. o., ako aj objednávateľ N., s. r. o., svojimi svedeckými výpoveďami a predloženou dokumentáciou... potvrdili reálnosť obchodného prípadu... Jeho závery (správcu dane, pozn.) sú založené len na úsudkoch o tom, čím mal podľa neho daňový subjekt disponovať... Keďže daňový subjekt tým nedisponoval, potom výdavky uhradené spoločnosti E., s. r. o., nepreukázal... Na takýchto úsudkoch správca dane založil aj svoj mylný záver, že daňový subjekt preukazoval uskutočnenie plnenia iba daňovými dokladmi a nevedel jednoznačne zdokumentovať alebo inak preukázať o aké služby išlo, a že vôbec boli vykonané... Hodnotením dôkazov... nie je, ak správca dane dôkaz ako nevierohodný odmietol bez toho, aby tento dôkaz vyhodnotil a odôvodnil to len tým, že daňový subjekt nepredložil iné relevantné dôkazy. Hodnotením dôkazov nie je ani to, ak správca dane viac ako stručne uvedie, že svedecké výpovede nemajú dostatočnú váhu preto, lebo neobsahovali to, čo správca dane očakával a pred dôkazmi uprednostní skutkové predpoklady, ku ktorým dospel len na základe vlastného úsudku.“

7.2 Sťažovateľ sa *„Žalobou o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Daňového riaditeľstva...“* domáhal zrušenia tohto rozhodnutia a žiadal vrátiť predmetnú vec daňovému orgánu na nové konanie a rozhodnutie. V podstatnom argumentoval:

„Žalobca si splnil svoju dôkaznú povinnosť. Správne orgány však nerozlišujú medzi tým, ak daňový subjekt nepredloží žiadne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a ak daňový subjekt dôkazy na preukázanie svojich tvrdení predloží, ale správca dane tieto dôkazy neakceptuje. Pokiaľ daňový subjekt splní svoje dôkazné bremeno a správca dane

napriek tomu tvrdí, že skutkový stav je zastretý stavom formálnym... potom je na správcovi dane, aby uvedenú skutočnosť preukázal a uviedol, aké dôkazy ho k tomuto záveru viedli... Bolo povinnosťou správcu dane... zistiť presne a úplne skutočný stav vecí, za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie a v ňom vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu. Správca dane si pre rozhodnutie nezabezpečil také dôkazy a podklady, ktoré by tvrdenia žalobcu jednoznačne vyvracali... Hodnotením dôkazov nie je, ak správca dane viac ako stručne uvedie, že svedecké výpovede nemajú dostatočnú váhu preto, lebo neobsahovali to, čo správca dane očakával a pred dôkazmi v prospech žalobcu uprednostní skutkové predpoklady, ku ktorým dospel na základe vlastného úsudku...“

7.3 Sťažovateľ v „*Odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu... č. 6S/26/2008 zo 17. septembra 2009*“ dôvodil:

„Keďže správca dane nevyužil inštitút vytýkacieho konania... je možné usúdiť, že nemal žiadne pochybnosti o pravdivosti alebo úplnosti dokladov predložených žalobcom. Dôkazné bremeno vzniká daňovému subjektu v okamihu, keď správca dane zákonným spôsobom oznámil pochybnosti o tvrdení daňového subjektu. Pokiaľ správca dane zákonným procesným spôsobom nevyzval žalobcu k preukázaniu jeho tvrdení, nemohol ani prijať záver o tom, že žalobca neunesol svoje dôkazné bremeno. Ak správca dane mal pochybnosti o pravdivosti alebo úplnosti dokladov predložených žalobcom alebo o pravdivosti údajov v nich uvedených a tieto pochybnosti žalobcovi zákonným spôsobom neoznámil, potom jeho konanie bolo konaním nezákonným a jednalo sa o závažné procesné pochybenie zasahujúce priamo do hmotných práv žalobcu... Žalobca mal povinnosť preukázať, že služby poskytla spoločnosť E., s. r. o. a nie to, kto za túto spoločnosť služby vykonával. Výpovede svedkov ako dôkazy nebolo možné odmietnuť len preto, že svedkovia nevedeli presne poznať aj identitu osôb, s ktorými spolupracovali... Svedeckej výpovedi nie je možné prisúdiť zanedbateľnú výpovednú hodnotu a odoprieť vierohodnosť len preto, že svedok je zamestnancom účastníka konania... Dôkazy správcu dane a žalovaného mali mať minimálne rovnakú výpovednú schopnosť, závažnosť a vierohodnosť, ako dôkazy predložené žalobcom. Z obsahu spisu vyplýva, že daňové orgány listinné dôkazy predložené žalobcom... nevyhodnotili ale len odmietli. Daňové orgány neakceptovali dôkazy predložené

žalobcom, no ich neuznanie nepodložili žiadnymi dôkazmi, ale len vlastnými úsudkami o tom, čím by podľa nich mal ešte žalobca disponovať.“

Vo svojej argumentácii sa sťažovateľ osobitne zameril aj na vytknutie procesného nedostatku v postupe krajského súdu v konaní, ktorý mu nedoručil vyjadrenie odporcu – daňového riaditeľstva, k čomu sťažovateľ poznamenal: *„Princíp rovnosti zbraní, ktorý je jedným z dôležitých atribútov základného práva na spravodlivé konanie vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestávajú do podstatne nevýhodnejšej situácie, než v ktorej je jej odporca. Právo na kontradiktórne konanie zase znamená, že procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale i oznámiť sa so všetkými ďalšími dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu a vyjadriť sa k nim... Z obsahu rozsudku vyplýva, že vyjadrenie žalovaného malo značný význam pre rozhodnutie súdu a súd v niektorých prípadoch rozsudok odôvodňuje textom vyjadrenia, keďže rozhodnutie takúto argumentáciu neobsahuje. Súd mal písomné vyjadrenie žalovaného k žalobe doručiť aj žalobcovi.“*

7.4 Vytknutie uvedeného nedostatku v procesnom postupe krajského súdu zdôraznil sťažovateľ aj v podanej ústavnej sťažnosti, keď dôvodil: „Sťažovateľ... poukazuje na skutočnosť, že vyjadrenie žalovaného k žalobe zo 14. 5. 2008 mu nebolo známe a súd mu ho doručil až spolu s rozsudkom 23. 10. 2009... Uvedené vyjadrenie malo pre rozhodnutie súdu podstatný význam, pretože súd v niektorých prípadoch rozsudok odôvodňuje nie textom rozhodnutia žalovaného, ale textom jeho vyjadrenia. Sťažovateľ výslovne v odvolaní namieta že súd nemal na dodatočné vysvetlenia a spresnenia uvedené vo vyjadrení žalovaného prihliadať.“

III.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Sťažovateľ namietal porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj právo na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a právo účastníka konania vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom v konaní obsiahnutým v čl. 48 ods. 2 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžf 132/2009 z 10. júna 2010 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 6S/26/2008-47 zo 17. septembra 2009. V rozsahu označených základných práv a slobôd sťažovateľ predovšetkým namietal (bod 5 a 7) proces dokazovania vykonaného a vyhodnoteného správnymi a súdnymi orgánmi v jeho daňovej veci, a teda v tomto ohľade skutkové a právne závery všeobecných súdov, predovšetkým v napadnutom rozhodnutí.

11. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

12. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Uvedených práv sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a taktiež aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v súdnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

13. Najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 3 Sžf 132/2010 z 10. júna 2010 v podstatnom uviedol:

„Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu... po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a... dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. S týmito sa odvolací súd stotožňuje v celom rozsahu...“

V daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pri tom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní. Správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi a pri vyžadovaní plnenia ich povinností v tomto konaní použije len také prostriedky, ktoré ich najmenej zaťažujú a umožňujú pritom správne vyrubiť a vybrať daň. Správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo...

Správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a nie je pri tom viazaný iba návrhmi daňových subjektov...

Podľa § 29 ods. 8 zákona o správe daní daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

S prihliadnutím na vyššie citované zákonné ustanovenia je potrebné zdôrazniť, že samotné tvrdenie daňovníka v daňovom konaní nepostačuje.

Ako vyplýva z vykonaného dokazovania, žalobca v danom prípade len formálne deklaroval, že k poskytnutiu služieb spoločnosťou E. s. r. o. došlo, ale nepreukázal obsahovú stránku uplatňovaného výdavku. Ak počas daňovej kontroly tvrdil, že uvedená spoločnosť svojimi zamestnancami poskytla služby priamo u žalobcu, mal ich aj preukázať. Aby mohli byť výdavky, na daňové účely akceptované, je daňový subjekt povinný ich preukázať nielen po stránke formálnej (vystavenými dokladmi) ale i po stránke obsahovej. Daňový doklad totiž sám o sebe ešte nie je dôkazom, že k určitému plneniu došlo. Je len tvrdením o tejto skutočnosti, ktorú musí vedieť preukázať aj inak, ak jeho vierohodnosť v daňovej kontrole bola spochybnená. Ak mali byť poradenské a konzultačné služby vykonané expertmi v IT, je predsa nemysliteľné, aby žalobca, resp. jeho zamestnanci, pre ktorých boli určené, nemal a nevedol tiež evidenciu o menách osôb, t. j. kto ich vykonal, akou formou a aká bola pre jednotlivé osoby výška ohodnotenia, a to záznamami z pracovných sedení, v ktorých dňoch boli vykonané, v akých priestoroch, v počte hodín, keďže boli v kontakte so

zamestnancami žalobcu, lebo bez takéhoto preukázania je úhrada za takéto služby nanajvýš pochybná.

Dokazovanie vykonané správcom dane, ním vyhodnotené a po podaní odvolania doplnené dôvody žalovaným považuje odvolací súd za dostatočné. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Treba súhlasiť so žalovaným, že dôvody uvádzané právnym zástupcom žalobcu v odvolaní neboli namietané v žalobe, rovnako neboli uplatnené ani v odvolaní proti napadnutému dodatočnému platobnému výmeru, preto na ne ani odvolací súd nemohol prihliadať.

S poukazom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je vecne správny, preto ho potvrdil, keďže neboli zistené skutočnosti vedúce k záveru, že by správca dane či žalovaný vydali nezákonné rozhodnutie.“

14. Vzhľadom na obsahovú spojitosť napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu s potvrdenými závermi rozhodnutia krajského súdu ako súdu prvostupňového považoval ústavný súd za podstatné uviesť aj relevantnú časť odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu:

„Súd... preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie v medziach žaloby, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu žalovaného a správcu dane a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

Podľa § 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

Právom i povinnosťou všetkých daňových subjektov je úzko spolupracovať so správcom dane v daňovom konaní (§ 2 ods.8 citovaného zákona).

Dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie (§ 29 ods. 1 citovaného zákona).

Podľa § 29 ods. 2 citovaného zákona správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom (§ 29 ods.8 citovaného zákona).

Podľa § 2 písm. i) zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov na účely tohto zákona sa rozumie daňovým výdavkom výdavok (náklad) na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov preukázateľne vynaložených daňovníkom, zaučtovaný v účtovníctve daňovníka alebo zaevidovaný v evidencii daňovníka podľa § 6 ods. 1, ak tento zákon neustanovuje inak...

Podľa názoru súdu žalobca neunesol svoju dôkaznú povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 29 ods.8 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov. Zamestnanci žalobcu na predložené otázky správcu dane uviedli, že služby boli poskytované formou pracovných stretnutí, konzultácií a poradenstva, pričom ani jeden si nepamätal konkrétne mená osôb, s ktorými spolupracovali. Svedok S. nebol v žiadnom zmluvnom vzťahu k žalobcom, ani so spoločnosťou E., s. r. o., mal iba organizovať pracovné stretnutie medzi oboma spoločnosťami a okrem konateľa s. r. o. E. M. B. uviedol, že pozná dvoch programátorov analytikov, ktorých označil iba priezviskami bez ďalšieho bližšieho určenia. Ani výsledok preverovania spoločnosti E. miestne príslušným správcom dane podľa obsahu spisu neodstránili pochybnosti o pravdivosti a vierohodnosti daňových dokladov, keďže spoločnosť na adrese registrovaného sídla v skutočnosti nesídli, poštové zásielky nepreberá, súčasná konateľka sa na opakované predvolanie nedostavila a nedostavil sa ani svedok M. B., ktorý bol konateľom v čase vystavenia faktúr. Ďalší konateľ spoločnosti E., s. r. o. R. S. uviedol, že spoločnosť zamestnávala vysokoškolsky vzdelaných ľudí v riadnom pracovnom pomere, niektorí boli zamestnaný externe, ale mená si nepamätal. Toto jeho tvrdenie bolo v rozpore so zisteniami dolu B., pretože z daňového priznania E., s. r. o. bolo zistené, že nevykazuje žiadne mzdové náklady a nepodáva hlásenia ani neodvádza daň zo závislej činnosti.

Za tejto dôkaznej situácie súd nemôže vytýkať správcovi dane a žalovanému, že hodnotil tvrdenia žalobcu, resp. jeho zamestnancov za pochybné a nevieryhodné. Podľa názoru súdu je v rozpore so zásadou logického uvažovania, aby nikto nepoznal identitu

osôb, s ktorými sa žalobca stretával na pracovných stretnutiach, konzultoval odborné otázky atď. pri značnom časovom a vecnom rozsahu zaučtovaných služieb priamo v sídle žalobcu. Preto námietka žalobcu že správca dane ani žalovaný nevzal do úvahy výpoveď svedka S., ktorý uviedol, že pozná dvoch programátorov bez bližšieho označenia, nie je právne významná a nemôže spochybníť záver správcu dane a žalovaného, že si žalobca svoju dôkaznú povinnosť nesplnil a dôkazné bremeno neunesol. Preskúmaním spisového materiálu súd dospel k záveru, že správca dane vykonal všetky dostupné dôkazy, ktorými mohol objasniť skutkový stav veci. Pri hodnotení dôkazov správca dane postupoval v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov, hodnotil každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti, a prihliadal na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Súd sa nestotožňuje so žalobnou námietkou žalobcu, že správca dane uprednostnil pred dôkazmi v prospech žalobcu skutkové predpoklady, ku ktorým dospel na základe vlastného úsudku, pretože žalobca namiesto toho, aby sám predkladal správcovi dane dôkazy, ktoré by vyvracali pochybnosti správcu dane o pravdivosti zaučtovaných výdavkov a preukázal tak reálnosť uskutočneného plnenia, od dodávateľa E., s. r. o. nepredložil žiadne iné dôkazy na preukázanie opodstatnenosti týchto nákladov, pričom súd súhlasí so správcom dane, že nepožadoval od žalobcu taký dôkaz, ktorým by reálne nemohol disponovať. Námietka žalobcu, že rozhodnutie žalovaného v časti odôvodnení nezodpovedá ustanoveniu § 48 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. nie je opodstatnená, pretože žalovaný dostatočným spôsobom odôvodnil prečo výdavky žalobcu nespĺňajú kritériá daňového výdavku a nie je ich možné akceptovať na daňové účely.“

15. Vzhľadom na stotožnenie sa vo veci rozhodujúcich súdov so skutkovými zisteniami daňových orgánov a konštatovanie správnosti ich rozhodnutí z vecnej stránky považoval ústavný súd za dôležité uviesť aj podstatnú časť odôvodnenia rozhodnutia daňového riaditeľstva:

„Daňové výdavky, ich formu, rozsah a správnosť uplatnenia preukazuje daňovník. To znamená, že daňovník musí správcovi dane v súlade so zákonom číslo 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov ako hmotnoprávnym predpisom a v súlade so zákonom číslo 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov ako procesnoprávnym predpisom preukázať a dokázať skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti. Iba

v prípade pochybnosti správca dane vykoná dokazovanie v súlade s ustanovením § 29 zákona číslo 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov o tom, že základ dane nebol určený správne.

Vzhľadom na vyššie uvedené, tvrdenia daňového subjektu uvedené v odvolaní nie sú dôvodné. Predmetom fakturácie boli služby týkajúce sa spracovania návrhu a odbornej spolupráce pri realizácii rôznych modulov (napr. odpísanie daňového nedoplatku na sankciách zdravotníckych zariadení a zdravotných poisťovní, vytvorenie novej agendy pre antikorupčné oddelenie, spracovanie § 41 a § 49 zákona 595/2003 Z. z., úprava existujúcich zostáv atď.). Daňový subjekt v priebehu kontroly nepreukázal o aké služby išlo, či boli vykonané a kto ich vykonal. Správcovi dane v rámci dokazovania tieto skutočnosti neposkytli ani svedkovia, ktorí boli v konaní vypočutí. Vykonanie predmetných služieb nebolo možné overiť ani u dodávateľa, nakoľko súčasná konateľka (z Českej republiky) so správcom dane nekomunikuje, na predvolanie nereaguje a bývalí konatelia tvrdia, že doklady odovzdali novej konateľke. Daňový subjekt zvláštnej iniciatívy nepredložil žiadne dôkazné prostriedky, všetky šetrenia vykonal správca dane. Daňový subjekt v odvolaní uvádza tiež, že ak mal správca dane pochybnosti o tvrdeniach daňového subjektu, ním predložené dôkazy neakceptoval, tak bol povinný daňovému subjektu túto skutočnosť doložiť vlastnými dôkazmi. Správca dane preukazuje len doručovanie vlastných písomností daňovému subjektu, dôkazné bremeno je na daňovom subjekte. Správca dane neurčil daňovému subjektu taxatívne, aké dôkazné prostriedky má predložiť, ale nemohol ako dôkaz akceptovať iba daňové doklady (faktúry a ich prílohy). Správca dane môže použiť všetky prostriedky, ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Čo sa týka námietky vypočutia svedka pána S., je potrebné uviesť, že správca dane pána S. vypočul dňa 09. 07. 2007 za prítomnosti daňového subjektu. V čase vypočutia svedka daňový subjekt mohol klásť svedkovi doplňujúce otázky a toto právo aj využil. Správca dane svedkovi otázku identifikácie osôb položil, ten menovite tieto osoby nevedel uviesť.

Daňový subjekt v odvolaní popisuje zistenia správcu dane tak, že vytrhuje veci z kontextu, pritom nevyjadruje rozpor.

D. z obsahu spisu, ako aj z predložených listinných dôkazov dospelo k záveru, že správca dane pri vyčíslení základu dane a následne daňovej povinnosti postupoval v súlade s ustanovením § 2 ods.3 a ods. 6 a § 29 ods. 2 zákona číslo 511/1992 Zb. v znení neskorších

predpisov (správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňového subjektu. Ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú zistené v rozpore so všeobecnými právnymi predpismi). Správca dane vychádzal zo základných zásad daňového konania upravených v § 2 zákona číslo 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov a postupoval v daňovom konaní v úzkej spolupráci s daňovým subjektom, dostatočne zistil skutkový stav (vykonal dokazovanie), jednotlivé dôkazy hodnotil podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliadol na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

Z vyššie uvedených skutočností, ako aj z predloženého spisového materiálu a vykonaného dokazovania vyplýva, že daňovou kontrolou a šetreniami bolo objektívne spochybnené, že nedošlo zo strany daňového subjektu, ale ani dodávateľa k preukázaniu, kto predmetné služby skutočne pre spoločnosť E., s. r. o. vykonal. Daňový subjekt uskutočnenie sporných služieb preukázal iba predložením dokladov, pochybnosti správcu dane o ich vierohodnosti, pravdivosti a reálnosti obchodného prípadu neodstránil, neidentifikoval odborných pracovníkov dodávateľskej spoločnosti, žiadnym iným spôsobom nepreukázal ich účasť na odborných konzultáciách (napríklad nejakými zápismi, prezenčnými listinami). Vzhľadom na pomerne krátku lehotu od poskytnutia služby po vykonanie kontroly a množstvo hodín strávených v spoločnosti na konzultáciách (cca 900 hodín, museli tam tráviť denne minimálne 10 hodín vrátane víkendov) je veľmi málo pravdepodobné, že si nikto zrazu nikto nevie spomenúť na takýchto veľmi draho ocenených odborníkov.“

16. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). V nadväznosti na to

ústavný súd dodáva, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

17. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozhodnutím najvyššieho súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s napadnutým rozhodnutím sp. zn. 3 Sžf 132/2009 z 10. júna 2010 sú zlučiteľné s označenými článkami ústavy. Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

18. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za arbitrárne či zjavne neodôvodnené tie súdne rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti

(IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozhodnutia presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľa (uvedenými v jeho odvolaní zo 6. novembra 2009) zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že z rozboru opravných prostriedkov podaných sťažovateľom (bod 7) vyplýva, že v každom namieta v podstate rovnaké skutočnosti, teda namieta zistený skutkový stav, ktorý nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Tieto sťažovateľom namietané nedostatky však boli predmetom (rozumne dostatočného) posúdenia najvyšším súdom (či krajským súdom), tak ich mali na zreteli aj konajúce daňové orgány (body 13,14 a 15).

19. Ústavný súd na záver poznamenáva, že dôvody uvedené v napadnutom rozhodnutí sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

20. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd

preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

21. Sťažovateľ súčasne namietal aj porušenie základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva účastníka konania spočívajúceho v jeho práve vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom v konaní obsiahnutom v čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu, pričom vidí porušenie uvedených základných práv v spojení s porušením „*princípu rovnosti zbraní a kontradiktórnosti*“ v postupe krajského súdu, ktorý mu pred vyhlásením svojho rozhodnutia nedoručil na vyjadrenie písomné stanovisko daňového riaditeľstva zo 14. mája 2008. Argumentačne podporil svoje tvrdenia aj rozsudkom Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Milatová a spol. proti Českej republike z 21. júna 2005.

22. Ústavný súd v súvislosti s rovnosťou strán v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy uviedol, že táto zásada sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o právach a povinnostiach ktorých rozhoduje občianskoprávny súd (PL. ÚS 43/95, II. ÚS 121/02). Rovnosť účastníkov súd zabezpečuje vytvorením rovnakých procesných možností na uplatnenie ich práv a plnenie ich povinností. Podstata tejto ústavnej zásady spočíva v tom, že všetci účastníci občianskeho súdneho konania (osobitne sporového konania) majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých procesných podmienok, bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán. Nerozhoduje procesné postavenie alebo procesná pozícia účastníka, nie je podstatné ani to, ktorý z účastníkov sa stane žalobcom a ktorý z účastníkov je žalovaný.

23. Z judikatúry ESLP vyplýva, že princíp rovnosti zbraní vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej situácie, ako v ktorej je jej odporca (Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. júna 2002, § 45). Právo na kontradiktórne konanie zase znamená, že procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale i zoznámiť sa so všetkými

dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu a vyjadriť sa k nim (podľa citovaného rozsudku Komanický, § 46). Ústavný súd je oboznámený aj s rozhodnutím ESLP Milatová a spol. proti Českej republike z 21. júna 2005, o ktoré opiera svoju argumentáciu sťažovateľ.

24. Ústavný súd v okolnostiach danej veci (pri ústavnom prieskume napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, keďže iné rozhodnutie sťažovateľ v petite sťažnosti nenamietal, pozn.) však z materiálneho hľadiska nezistil ani porušenie základného práva podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, a to v súvislosti s ne/doručením vyjadrenia daňového riaditeľstva zo 14. mája 2008 sťažovateľovi v priebehu prvostupňového súdneho konania, resp. jeho oneskoreným doručením (spolu s rozsudkom krajského súdu). Napriek tomu, že aj podľa názoru ústavného súdu bolo povinnosťou krajského súdu doručiť strane sťažovateľa predmetné vyjadrenie žalovaného zo 14. mája 2008 nepochybne skôr, ako so samotným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd nemohol neprihliadať na tieto skutočnosti:

- Tým, že sťažovateľ výhrady k obsahu vyjadrenia žalovaného zo 14. mája 2008 namietal (mal možnosť namietat') v rámci podaného opravného prostriedku (odvolania) zo 6. novembra 2009, uvedený procesný nedostatok zo strany krajského súdu (ku ktorému nepochybne po formálnej stránke došlo, pozn.) bol konvalidovaný, resp. nedosiahol dostatočnú ústavnú intenzitu na záver opačný.

- Obsah vyjadrenia daňového riaditeľstva zo 14. mája 2008 sa zásadným spôsobom neodlišoval od dôvodov, ktoré viedli k vydaniu (i) dodatočného platobného výmeru z 1. októbra 2007, resp. (ii) odvolacieho rozhodnutia z 10. decembra 2007, resp. (iii) skutkového stavu produkovaného účastníkmi v priebehu súdneho konania; tieto argumenty boli sťažovateľovi v podstate známe a mal možnosť sa k nim vyjadriť už v predchádzajúcom (rozhodnutiu súdov, pozn.) období. Napokon základná línia relevantných námietok sťažovateľa (ku dokazovaniu a jeho hodnoteniu) je prítomná od času vydania dodatočného platobného výmeru z 1. októbra 2007 až po podanie tejto ústavnej sťažnosti.

- V neposlednom rade predmetné vyjadrenie bolo doručené krajskému súdu v máji 2008, pričom krajský súd rozhodol až 17. septembra 2009. Sťažovateľovi (kvalifikovane

zastúpenému advokátom) nič nebránilo, aby v záujme ochrany svojich práv, ktorých sa domáhal na súde, prejavil v tejto záležitosti osobnú iniciatívu (napr. nahliadnutím do súdneho spisu a pod.). Zákony sú písané pre tých, ktorí sa starajú o svoje práva („vigilantibus iura scripta sunt“).

25. Ústavný súd na základe už uvedeného uzatvára, že včasné nedoručenie (v čase pred vyhlásením rozhodnutia krajského súdu) vyjadrenia daňového riaditeľstva zo 14. mája 2008 sťažovateľovi krajským súdom materiálne nezasiahlo do výkonu sťažovateľových práv podľa čl. 47 ods. 3 v spojení so základným právom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a preto sťažnosť aj v tejto časti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

26. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok v nej uvedených. Zároveň stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti (zrušenie rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžf 132/2009 z 10. júna 2010), keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy).

P o u č e n i e : Proti rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. novembra 2010